

15 września 1924 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

C10g 17/10

No 174.

Kl. 23 b 1.

Beon Schreyer i Aleksander Dietzius,
Jasło (Polska).

**Sposób przerabiania odpadków otrzymanych przy rafinacji olejów mineralnych
kwasem siarkowym.**

Patent dodatkowy do patentu Nr. 165.

Zgłoszono: 29 lipca 1919 r.

Udzielono: 15 maja 1924 r.

Najdłuższy czas trwania patentu: do 15 maja 1939 r.

W treści wynalazku głównego na który wydany został patent Nr. 165, opisany jest sposób przerabiania, względnie rozdzielania poszczególnych składników, zawartych w odpadkach rafinacyjnych olejów mineralnych, polegający na tem, że nadaje się tym produktom możliwie wielką powierzchnię, co się uskutecznia, zapomocą rozdrobnienia w walcach lub rozpylania powietrzem albo parą wodną.

Poczynione doświadczenia wykazały, iż rozpylanie powietrzem lub parą wodną jest środkiem zbyt delikatnym, skutkiem czego następuje tylko częściowe zemulgowanie oleju mineralnego i części żywicznych z wodą, do której się rozpylanie odbywa.

Niniejszy patent dodatkowy jest również sposobem przerabiania, względnie rozdzielania, składników zawartych w pozostałościach rafinacyjnych olejów mineralnych, przez nadanie im wielkiej powierzchni, jednak polegający na tem, iż rozdzielanie odpadków rafinacyjnych na małe cząsteczki odbywa się przy pomocy ostrego strumienia wodnego.

Fig. 2 patentu głównego objaśnia też sposób niniejszy, gdy się przyjmie, iż z dyszy (c) wytryska ostry strumień wodny. To urządzenie jest jednakże jeszcze niezupełne, ponieważ promień wodny trafiając ekscentrycznie na pozostałości rafinacyjne, występujące z naustka, nie jest wykorzystanym całkowicie.

Fig. 1 szkicu patentu dodatkowego przedstawia urządzenie powyżej wymienionego sposobu, w którym promień wodny wytryskujący z (d) zostaje całkowicie zużyty do rozdrobniania ciągłego pozostałości, a który to przy (cc) wstępuje koncentrycznie w strumień tych pozostałości. Przy niedostatecznej chylności wypływu można wytłoczyć pozostałości rafinacyjne zapomocą ciśnienia stworzonego powietrzem ściśnionem wstępującem przy (b) lub wodą ściśnioną przy (cc).

Fig. 2 przedstawia dalsze ulepszenie na tem polegające, iż zapomocą koncentrycznie umieszczonego wrzeciona (j) nadaje się strudze wodnej przekrój pierścienia kołowego, skutkiem czego zwiększa się czynna powierzchnia tejże w stosunku do przekroju, a zatem i do masy wodnej, na sekundę wypływającej.

Przy pomocy tego urządzenia wbudowanego w dno agitatora, w którym rafinacja się odbywa, można pozostałościom wypływającym przy (cc) nadać od-

powiednio wielkie przekroje, co pociąga za sobą tę korzyść, iż przeróbka pozostałości rafinacyjnych odbywa się w momencie praktycznie i teoretycznie najbardziej odpowiednim, to znaczy wtedy, gdy ciągłość tych pozostałości jest najmniejsza. Odpowiednio do tego przedstawia fig. 2 (a) dno agitatora, którego wypływ może być zamknięty kurkiem (k).

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób według patentu głównego Nr. 165 tem znamieny, iż do rozdrobnienia pozostałości rafinacyjnych używa się ostrego strumienia wodnego.

2. Urządzenie do wykonania sposobu według zastrz. 1 tem znamienne, że strumień wodny jest koncentrycznie umieszczony w występującym strumieniu pozostałości.

3. Urządzenie do wykonania sposobu według zastrz. 1 tem znamienne, iż urządzenie odpowiadające wymaganiom zastrz. 2 wbudowuje się w dno agitatora.

